

Cím: Növény függöny

Műfaj: craft

Technika: vegyes technika (körömvirág, lóhere, rozmaring, kapor, mézvirág, pausz papír, cérna, mogyoróvessző)

Méret: 140 x 160 cm

Készült: 2014.

Az úgynevezett „függönyök” készítését 2013 nyarán kezdtem el, amikor is azzal találtam szemben magam, hogy egy csomó színes kézzel merített A/4-es méretű papírt gyártottam, amibe különböző formákat préseltem és nem találtam az így elkészített szép, de egyenként haszontalan tárgyak megfelelő felhasználását. Először könyvnek szerettem volna összevarrni, de úgy túlontúl zsúfolt lett volna és közel sem biztos, hogy egy kiállítótérben a látogatók végiglapozták volna. A papír minőségéből adódóan csupán bajosan lehetett volna bele írni vagy festeni, így a könyv funkciójából is sokat veszített. Úgy gondoltam, ha kiállításra szánom a merített papírokat, azokat „tálcnán kell kínálni” a közönségnek, hogy pillanatok alatt be tudják fogadni ezt az egyszerű, hétköznapi tárgyat. Magasabb szintre kell emelnem, ki kell mozdítanom a mindennapi funkciójából. Ezt pedig úgy értem el, hogy a papírokat egymás mellé helyezve összevarrtam őket, majd függönyként fellógattam. Olyan függönyként, amely körüljárható volt, így a papírok egyik oldala sem vészett kárba és minden négyzetcentimétere különösebb erőlködés nélkül végigtanulmányozható volt. Milyen érdekes, hogy egy hétköznapi tárgyat egy másik hétköznapi tárggyá alakítva mennyivel több értéket állíthatunk elő.

A következő „függőnyt” 441 db, 21 x 21-es sorokba felfűzött, egyenként bezacsizózt, sorszámozott talált hajgumiból, befőttes gumiból, hajcsatból fűztem össze. Amikor az utcáról felszedtem a hajgumikat, képtelen voltam megválni tőlük, így helyet biztosítottam nekik egy-egy zacskóban. A 441 darab átlátszó tasakban pihenő gumik függönnyé összefűzve olyanok, mint egy hatalmas panelház, benne a magukra hagyott hajgumik pedig maguk a lakók. Egymástól elszeparáltan léteznek, mégis nagyon közel vannak egymáshoz. A paneltömbök jellegzetessége, ami kiskorom élettere volt, hogy ha valaki palacsintát sütött, az egész háztömb tudta, hogy valaki ma milyen finomat fog reggelizni, vagy ha élesebb vita tört ki egy-egy családban, arról szintén tudott minimum négy másik család. A papírvékony falak ugyan a látnivalót eltakarták, de a többi érzéknek szabad teret hagyott, így történt, hogy a

zsúfoltságban ugyan jól ismertük egymás indulatait, apró-cseprő dolgait, de a köszönésen kívül sokszor nem történt több verbális kommunikáció.

A hajgumi függönyre reflektálva alkottam meg a hajfüggönyt, amelyben 441 kupac bezacskózott hajat fűztem össze. A hajgumi, mint a hajat összefogó elem, illetve ennek elhagyása, amely már többé nem öleli körbe, nem tartja össze a hajat, az emberi kapcsolatok szimbólumát képezik alkotásomban. A rengeteg elhagyott hajgumi az elhanyagolt baráti kapcsolatot idézték fel bennem. Ennek megváltoztatása érdekében alkottam meg a hajfüggönyt, ahol internetes közösségi oldalakon kértem segítséget az emberektől, hogy küldjenek nekem fésülködés során kihullott, levágott hajat. A felhívásomra megdöbbenésemre sok interakció érkezett, az internetes felületen. Sokkal kevesebb valós levelet kaptam postai úton, viszont kaptam küldeményt olyantól is, akivel sosem találkoztam, és volt olyan is, aki hat éve őrizgetett hajtincseit postázta el nekem sok sikert kívánva a projekthez.

A postai úton elküldött hajtincseket szerettem volna egy kis aprósággal viszonzni, így édesanyám kertjéből gyűjtöttem körömvirágot, rozmaringot, amit megszárítottam, a virágot pausz papírba csomagoltam, és válaszul ezeket adtam postára.

A válaszlevelek összeállítása izgalommal töltött el, megnyugtató volt a kertben „ajándék” után kutatni. Érdekes volt figyelemmel kísérni, ahogy megszáradnak a növények, hogyan alakul át formájuk, milyenné válik színük. A pausz papír pedig sejtelmes teret adott a körömvirágnak.

Talán édesapámtól örököltam azt a tulajdonságom, hogy haszontalan dolgokat gyűjtsek, bár az ő hulladékgyűjteményét sosem néztük jó szemmel. Ezt a felesleges gyűjtést szeretném munkáimban feloldani. Haszontalan tárgyakat haszontalan tárgyak segítségével magasabb szférába emelni, üzenetként használni. A körömvirág hetekig hajtotta új virágait, rengeteget sikerült összegyűjtenem, édesanyám nem is értette, mire kell nekem ez a sok teának való. A rozmaringbokor már ember nagyságúra nőtt a kertünkben, annak friss hajtásai állandóan illatoztak, amikor gyűjtöttem ezeket. A rozmaringtól nem messze nyílt a mézvirág, amire akkor figyeltem fel igazán, amikor egyik nagyon kedves barátom látogatott hozzánk. Annyira megtetszett a neve, hogy már magát a virágot is sokkal szebbnek és különlegesebbnek láttam azután, hogy megtudtam, mi a neve. A lóhere pedig szabadon nő a pázsitunkon, a kint töltött idő alatt sok négylevelű lóherét találtam. A kaprot pedig anya alig győzte kiirtani a kertjéből, bezzeg én ezen úgy elcsodálkoztam, mert azóta, hogy nem otthon lakom, nem is vettem kaprot, hiszen aranyáron mérik a piacon. Ezért fontosnak tartottam, hogy ebből is gyűjtsek

egy keveset a megmaradt szárakról. És ezt az öt féle növényt varrtam abba a pauszpapírba, amit még évekkel ezelőtt édesapámtól kértem el, mert ő egy lomtalanítás során találta és gyűjtősnak szerette volna használni. Összesen 260 darab pauszpapír tasakba varrtam bele az összegyűjtött növényeket, 13 x 20-as sorokba rendezve, mogyorófa vesszőre akasztva. A növények finom sziluettjei olyanok, mint az elmúlt nyaram nyugodalmas napjai, amit otthon töltöttem gyűjtögetéssel.

Függönnyé varrtam össze ezeket az emlékeket, de a függöny önmagában hol is helyezkedik el? Az ablakban, a lakás térelválasztó elemének egyik kelléke, elhúzzuk, ha nem szeretnénk, hogy belássanak vagy nem szeretnénk, ha kilátnánk. Eltakar, elrejt. Ezzel menedéket ad, egyúttal be is zár. Titkot rejt. Bizonyos kultúrákban az ablakra tilos volt függönyt rakni, hogy napközben az otthon szorgoskodó nők hűségét bárki ellenőrizni tudja, amíg a családfenntartó hosszú időre a tengerre ment. Lezárja a látóhatárt. De vajon egy olyan függöny, amelyben emlékek lapulnak, valóban lezár, bezár, kirekeszt? Szerintem inkább a távolba invitál.